Ezoterična pisma.

Pismo X. - Ljubljana, v februarju 1923.

Pojmi duše v okultizmu.

— o. — d.

V okultizmu je pojem telesa veliko obsežnejši, nakor je v ezoteričnem zmislu, ki obsega tudi one strani človeka, katere prištevna ezoterika v območje duše, medtem, ko stoji pojem duše v okultnem zmislu tako visoko, da ga ezoterik niti ne sluti.

Vse, kar najdemo v tek nam znanih sferah manifestacij, t.j. v fizičnem, astralnem in mentalnem sferi, se telesa, je nekoj telo, telo poleg telesa, ki napolnjujejo cel prostor in ki so prostor

v svoji skupnosti. - Vsaka sfera ima svoja telesa, ki so od teles drugih sfer tako različna, da se med seboj nikakor ne dajo primerjati. Kar jim je skupnega, je oblika, je razvezanje prostora v eni ali v več dimenzijah, je omejenost v času in prostoru, je njih početek in konec, je minljivost.

Duša v vsakem smislu nima oblike, ker nima dimenzije, ker je zunaj časa in prostora. O njej tudi ne moremo reči, da bi bila večna, niti da je minljiva, da bi bila neizmerna, niti da je omejena, kajti samo eno je večno - in to je čas, in minljivo, kar je v njem, in samo eno je brezmejno - in to je prostor, in omejeno, kar je v njem. Duša pa je brezčasna, t. j. zunaj časa, je brez dimenzij, t. j.

zunaj prostora. Simbol fizičnega in etričnega telesa je obla, simbol astralnega telesa je krog, simbol mentalnega telesa je obod kroga (črta), kaj pa naj bi bil simbol duše drugega nego točka, t.j. idealno žarišče in prediščе sfere, kroga in oboda — vsega ustvarjenega objektivnega sveta.

Logična zajnost in dejstvo ilustrirá prvi, da mora biti prediščе samo eno, prediščе človeka tisto, kakor prediščе sveta; in druginci sledi, da je duša samo ena in sicer vse-duša, ena svetovna duša.

Pojmi duše v mikrokozmu je korespondenca, svetovna duša „obsega" vse, je v vsem. Človek, ki se je razvedel, postane kozmično bitje, postane vse-človek.

Veliki adept Giordano Bruno je

bil oni, ki je prvi uvedel v evropsko mišljenje pojem vzdeče. Ona mu je posredovalka med ustvarjeno naravo in med duhovi; ona mu je „ustvarjajoča narava" ona mu je organizatorična in inteligentni princip v naravi.

S primerjavo vzdeče stopa pojem Brahmatva v ospredje, zunaj vsega stvarjanja in nehanja, zunaj vsakršne lastnosti in pojmovanja. Vsemirna sila je vsepričujoča, delujoča, razširjajoča — povsod je Akrata in vsa. Pojem Lekopenhauerjeve volje je zelo sorodan z okultnim pojmom vzdeče. Lekopenhauerjeva je svet skozi in skozi volja na eni strani in predstava, t.j. stvar, katerega narejo volja sama nase, na drugi strani. Da pa ta volja ni

„slepa" in „lačna", ampak inteligentna, z gotovimi cilji in motivi tega sveda nemški filozof samo z svojim intelektom ni mogel dognati. Okultizem pa pravi, da je vsedušna inteligentna moč, ki se razveda svojih ciljev in motivov, toda se ne razveda povsod in vedno same sebe. Do razsvetljenja, do samozavedanja pride vsedušna samo v človeku-mislecu.

Krščanstvo je pojem vsedušne nepovzman, povzroča pa je razsvetljeno stanje človeka, ki se zaveda vse duše, in se katerem se vsedušna zaveda same sebe. To razsvetljeno stanje je „Kraljestvo božje" - Krščanska nebesa niso še Kraljestvo božje, ampak samo posmrtno stanje človeka v mentalni sferi. Kraljestvo božje pa je vzvišeno nad vsa nebesa, primerjati ki se dalo še najbolj „miru"

buddhistov človek, ki se zaveda vse-duše, je stopil v nirvano, je postal vse-človek, je postal Buddha t.j. vrhujen*). Nirvana pomenja tedaj „vrhujenje" v šoli pa smo se učili, da pomenja nirvana „uničenje". V resnici je nirvana oboje. - Buddhistu je vse čutno živ-ljenje le sanje, ki postanejo, ko se vbu-di, ničnе, so uničene; uničen pa mi on, ki se je vbudil. Vrhujenje je tedaj po-zitivna stran nirvane, uničenje pa je njena negativna stran. Nirvana je uničenje vsega dozdevnega in vrhujenje vsega resničnega k resničnemu življe-nju samozavestne vsedušе.

Vse dozdevno obstoja v času in pro-storu. Premagati to dvoje: čas in prostor ÷

*) Brez dvoma sta obe besedi „buddh" in „bud" (iti) tudi jezikovno sorodni in isto debla.

ter si ohraniti zavest zavest in samo-
zavest, se pravi nastopiti kraljestvo
božje, preiti v nirvano. In ker je čas
in prostor izvar intelekta, je, nakor
pravi Kant, „a priori", in ni bog vje-
ji ničesar misliti ne moremo, ji mo-
remo le premagati, če smo premaga-
li intelekt. „Misleči princip je le ubi-
jalec resničnega – učence mor(v ubiti
ubijalca" pravi mistik-buddhaist. –
Zato se Buddha tudi nikdar ni hlač-
je izrazil o nirvani, ni opisoval vje-
nil blaženosti. Kajti vsi pojmi, vse
lastnosti, katere poznamo, so od tega
sveta v času in prostoru, so zunje,
so ničeni. Če bi Buddha pripisoval
nirvani katke znane lastnosti, zna-
na zavestna stanja, bi ji vzel njeno
resničnost, bi jo ponižal v „ta svet".

Kraljestvo božje ni od tega sveta, pra-
vi nekaj ši brat Buddha. Kajti oko ni vi-
delo, uho ni slišalo in človeški um se
ni zamislil, kakšno je kraljestvo božje.

In vendar, kako ga spoznamo, če
ne s svojim intelektom? Vsaka sfera
ima svojo metodo spoznanja, pa tudi
svoj organ, s katerim spoznava. V ast-
ralni sferi um človeški čuti, si pred-
stavlja; v mentalni sferi logično sklepa
in debatira; v kraljestvu duše pa zgleda
in spoznava. To gledanje imenujemo in-
tuitivnost, imenujemo intuicijo. Intuicija
je spoznavalni organ duše. Če je pri nas
ta organ v embrijonalnem stadiju, da nam
je duša le težka temna skrivnost, s tem še
ni dokazano, da ta organ ni zmožen
razvoja in rasti. To ljudje, ki so ta organ
tako vzgojili in razvili, da jim daje razo-

tako točne podatke, kakor nam razum. Ti ljudje so mistiki spoznovalci. O svojih izkustvih nam govore v znanem jeziku, katerega besede pa imajo drug pomen. Razumemo jih, če imamo tudi mi moč intuicije in le v toliko, v kolikor je ta moč razvita.

Vsi mistiki so v eni edini, v tem namreč, da se zavestno stanje človeka, ki ne zaveda vsedušě, ne da primerjati nobenemu drugemu stanju, razen ljubezni. V resnici je ljubezen življenje duše in edina pot k enemu, ki vodi do duše, edini način narediti nemogoče mogoče, se dvig ta nad intelekt, nad čas in prostor.

Ljubezen je nekaj čudovitega, pravi Mabel Collins. Le onemu je podobna in le onemu se da primerjati, kar je

čudovitega v življenju. Brez nje se duša ne bi mogla v človeku zavedati in živeti, taran kot možnost, kakor tudi telo ne bi moglo živeti brez dihanja. Gibanje je označje, v katerim se duhovne sfere (duše) gibljejo. Človek, ki je zmožen čutiti razen sebe še kaj drugega, je zmožen duhovnega življenja, v njem mora priti vsaka prej ali slej do zavednosti. Gibanje je ona bela magična moč, ki je edina zmožna vzbuditi spečo dušo k duhovnemu življenju.

Razumljivo je, da so vsi ljudje, ki se zavedajo svojega, in katerih se zave da vsakega, v tej zavesti eno, da tvorijo duhovno enoto.

Ta duhovna enota je „bela loža"
Bela loža je tedaj individualizirana

vdeležba, ki se kot stalka tudi upor=
nava in zaveda. Ta je zgen cele=
ršni pojem. — Bela Loža tedaj ne
moderna tajna organizacija s tajni=
mi močmi in zaobljubami, ki dru=
ba ali nadrega z mnenjem ali neo=
mejeno zaveze. Vsakdo ima dovolj
kolor more storiti. In ni javnile=
žijev, ni prijaporočil, ne pomaga no=
ben patron, noben svetnik, tu po=
maga le notranja zavelost, ki
posledica tesočutnega naporna, po=
maga le lastna volja, ki pripor=
ne eno napreko: svojo lastno sla=
bost - in to slabost brezobzirno
stre.

Atanazijev:

Iz beležnice oktetista.

Vsak novo pot hodimo,
mi – vsi bratje.
Po nikdar videh hodimo,
mi – bojji navadje.
Obupani marširamo,
mi, ki smo večni.
Drug drugega preziramo,
nato pa smo nesrečni!

x

Denar vsodi napuh,
napuh vsodi propast –
in karma ti odreče
denar, napuh in čast.

Izdaja Pripravljalni odbor J.T.U. v Ljubljani.
Tajništvo: Rimska c. 18/I.